

πάντα ἄλλον ἀξιωματικόν, διότι τῇ εἵχε δειχθῆ εὐμενῆς, καὶ διότι ἦτο διαγωγῆς σταθερᾶς καὶ ἀκεραίας. Δὲν ἐβλασφήμει, δὲν ἔδερνε τοὺς ὑπηρετάς του, δὲν ἔπινεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἀξιωματικὸς παραδειγματικὸς— ἀλλὰ τώρα ! ὁ Γεώργιος ἐφρικίασεν εἰς τὴν ἀπλὴν ἰδέαν. Τί νὰ κάμῃ ; νὰ ὑπάγῃ νὰ καταγγείλῃ τὸν ὑπολοχαγόν ; Πιθανὸν νὰ μὴ τὸν ἐπίστευον· ἔπειτα ἡ καταγγελία δικαίως τῇ ἐφαίνετο πρᾶγμα μικροπρεπὲς εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν. (ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΕΠΤΑ ΘΕΟΤΗΤΕΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ αἱ Νηρηίδες αὐταὶ ἔχουσιν κοινὴν συνάθροισιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνδιαλέγονται περὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων, διηγοῦνται ἐκάστη τὰς περιδεΐας τῆς κατὰ τὸ ἔτος καὶ ἔπειτα θρηνοῦν ὁμοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐνασχολοῦνται περὶ τὴν διευθέτησιν ὧλων τῶν κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος γεννησομένων γάμων. Ἐχουν δὲ πολλὰς κλωστὰς ἐκ λευκῆς, ἐρυθρᾶς καὶ κυανῆς μετὰξῆς, αἵτινες παριστάνουν τὴν τύχην ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μέλλουν νὰ ἔλθουν εἰς γάμον· αἱ μὲν λευκαὶ κλωσταὶ παριστάνουν τοὺς ἀνδρας, αἱ δ' ἐρυθραὶ τὰς γυναῖκας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνάγουσιν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰς κλωστὰς καὶ δένουν πολλὰς ἀνά δύο ὁμοῦ, ὅλα δὲ τὰ συνοικέσια, τὰ παριστανόμενα ὑπὸ τῶν δεματίων τούτων ἀποβαίνουν εὐτυχῇ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κουράζονται καὶ δένουν τὰς κλωστὰς ἀμελῶς καὶ ἀναμειγμένως· ὅλα δὲ ταῦτα τὰ συνοικέσια ἀποβαίνουν πολὺ κακὰ καὶ ἄθλια.

Ἀφοῦ τελειώσουν τὴν διάταξιν τῶν συνοικεσίων ἀρχίζουν νὰ παίζουν ὡς μωρὰ παιδιὰ. Ἡ Βέντων παίζει τὴν κιθάραν, ὁ δὲ Βεσαμὼν κοιτάζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκωνός του καὶ ἀκροάζεται. Ὁ Χοτεῖ πίνει οἶνον ἐκ τινος ἀβαθοῦς κοκκίνου ποτηρίου πλατέος ὡς πιᾶτον. Ὁ δὲ Δαικοκοῦ καὶ ὁ Φουκορουκοῦ Τζὴν παλεύουσιν· ἀφοῦ δὲ ὁ Δαικοκοῦ καταβάλλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, κοπανίζει τὴν κεφαλὴν του μὲ κενὸν κολοκύνθιον, ἐνῶ ὁ Τοσιτοκοῦ καὶ Ἐδιοὺν τρώγουσιν κρέας. Ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως διασκέδασον ὁ Φουκορουκοῦ Τζὴν καὶ ἡ Βέντων ἀρχίζουν νὰ παίζουν ἀστραγάλους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι βλέπουν καὶ στοιχηματίζουν, ἐκτὸς τοῦ Χοτεῖ, ὅστις κοιμᾶται — Μετὰ τοῦτο ἕκαστος πορεύεται εἰς τὰ ἴδια!

Ὁ Τοσιτοκοῦ εἶναι ἡ πέμπτη θεότης, ἡ ἀξιοπρεπεστάτη πασῶν τῶν ἄλλων. Ἔχει δὲ πρόσωπον σοδαρὸν, οὐσα ἡ θεότης τῶν πλεονεκτημάτων. Τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ἡ λεοπαρδαλις. — Περιέρχε-

ται δὲ τὴν γῆν πολὺ διὰ νὰ εὕρῃ βραβεῖα διὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπιμελοῦνται τὰ μαθήματά των, καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας, οἱ ὅποιοι εἶναι καταλλήλοι νὰ κυβερνοῦν.

Εἰς τὴν μίαν χεῖρα φέρει βακτηρίαν ἐξ ἰνδοκαλάμου εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς ὁποίας κρέμαται βιβλίον ἢ χειρόγραφον. Εἶναι δὲ ἐνδεδυμένη ὡς φιλόσοφος, μὲ τετραγώνον πῖλον καὶ ἐμβάδας μὲ ὀψηλοὺς πάτους.

Ὁ Βεσαμὼν εἶναι ἡ ἕκτη θεότης, ἡ τῆς τάξεως καὶ φήμης. Εἶναι ἰσχυρὸς στρατιώτης μὲ χρυσὴν ἀσπίδα, περιστήθιον καὶ ἐντελὴ ὅπλισμὸν, εἶναι δὲ ἡ προσταγὴς θεότης τῶν ἱερέων καὶ πολεμιστῶν. Αὐτὴ τοὺς κάμνει ἐπιτηδεῖους εἰς τὸ πυροβολεῖν, τὸ ἱππεύειν καὶ τὸ τοξεύειν. Κρατεῖ δὲ εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα παρόδαν (ναὸν), δράκοντας δὲ καὶ ἕξφος εἰς τὴν ἄλλην. Τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ἡ Τίγρις.

Αἱ ἑξ ἐκ τῶν ἐπτά τούτων Νηρηίδων εἶναι ἄρρενες, ἡ δ' ἐβδόμη, ἡ Βέντων γυνή. Αὐτὴ εἶναι ἡ θεὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς θαλάσσης. Παίζει αὐλὸν καὶ κιθάραν πρὸς διασκέδασιν τῶν ἄλλων κατὰ τὰς ἑορτάς των, ἐνίοτε καὶ χορεύει δι' αὐτοὺς. Εἶναι ἡ βασίλισσα τοῦ ὑποθαλασίου κόσμου, συχνάκις δὲ διατρίβει ἐν τῇ θαλάσῃ, ἢ ἐν σπηλαίοις παρὰ τὸν ὠκεανόν· τὸ ἀγαπητόν της ζῶον εἶναι ὁ ὕψις, οἱ δὲ δράκοντες, οἱ ὑπηρεταὶ της. (Ἀκολουθεῖ.)

ΔΑΡΟΥΙΝΟΣ.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουν ἐνώπιόν των τὴν εἰκόνα ἑνὸς τῶν διασημοτάτων πεπαιδευμένων τοῦ κόσμου, — τοῦ Ἀγγλοῦ φυσικοῖστορικοῦ Καρόλου Δαρουίνου, ἡ καθὼς ἐσφαλμένως τὸν γράφουν Ἑλληνιστὶ Δαρβίνου.

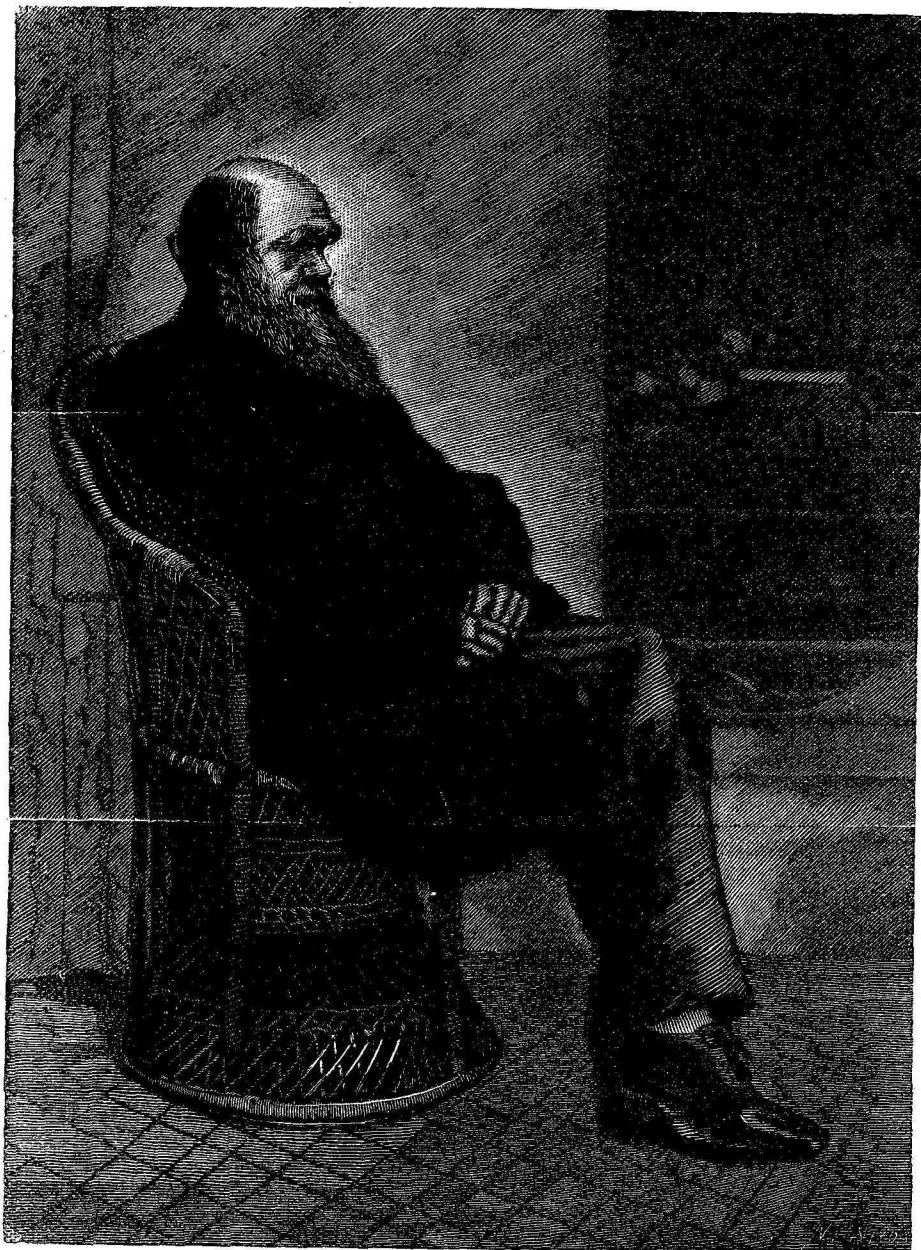
Ὁ ἀνὴρ οὗτος διὰ πολυχρονίου ἐρεῦνης, μελέτης καὶ πειραμάτων κατάρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ πολλὰ πράγματα καὶ πολλοὺς φυσικοὺς νόμους, νὰ δημοσιεύσῃ δὲ ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἀνέτρεψαν ἐκ θεμελίων πολλὰς ἐπικρατούσας θεωρίας περὶ τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων καὶ νόμων τῆς φύσεως.

Μία ἀπὸ τὰς θεωρίας του εἶναι καὶ ἡ τῆς ἐξελίξεως ἢ ἀναπτύξεως, ὅτι δηλ. βαθμῆδὸν καὶ κατὰ μικρὸν καὶ ἐπὶ μακρὰς περιόδους χρόνου διὰ τῆς ἀνελπισθήτου ἐνεργείας μιᾶς δυνάμεως ἐμφύτου εἰς τὴν ὕλην παρήχθησαν ἀπὸ τὴν ἀνόργανον ἢ ἄψυχον ὕλην αἱ ἀπλούσταται μορφαὶ τῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἐκ τούτων δὲ διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτῆς δυνάμεως ἀνεπτύχθησαν αἱ ἀμέσως ἀνώτεραι τάξεις τῶν ὀργανικῶν ὄντων, φυτῶν καὶ ζῶων καὶ ἀπὸ ταύτας αἱ ἀμέσως ἀνώτεραι μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν θεωρίαν ταύτην διαστρέφοντες οἱ ὀλισταὶ καὶ ἄπιστοι, λέγουν, «Ἀφοῦ ὅλα τὰ ὀργανικὰ ὄντα ἐξε-
λίχθησαν ἢ ἀνεπτύχθησαν ἐκ τῆς ἀνοργάνου ὕλης,
λοιπὸν ἡ ὕλη, ἡ ἔχουσα τοιαύτην δύναμιν, εἶναι τὸ
πᾶν· ἄρα ἡ ὕλη εἶναι Θεὸς, καὶ Θεὸς ἡ, ὕλη!

ἀπόγονοι τῶν πιθήκων, ἀλλὰ περισσότερον ἀνεπτυγ-
μένοι, πολιτισμένοι καὶ νοήμονες ἀπ' αὐτοῦς!»

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως οὗτοι παραλογίζονται ἀποδίδον-
τες εἰς τὴν ἀνόργανον καὶ ἄψυχον ὕλην τὴν δύναμιν
τοῦ νὰ παράγῃ ὄχι μόνον ὀργανικὰ, ἀλλὰ καὶ ἔμφυχα

Κάρολος Δαρουῆνος.

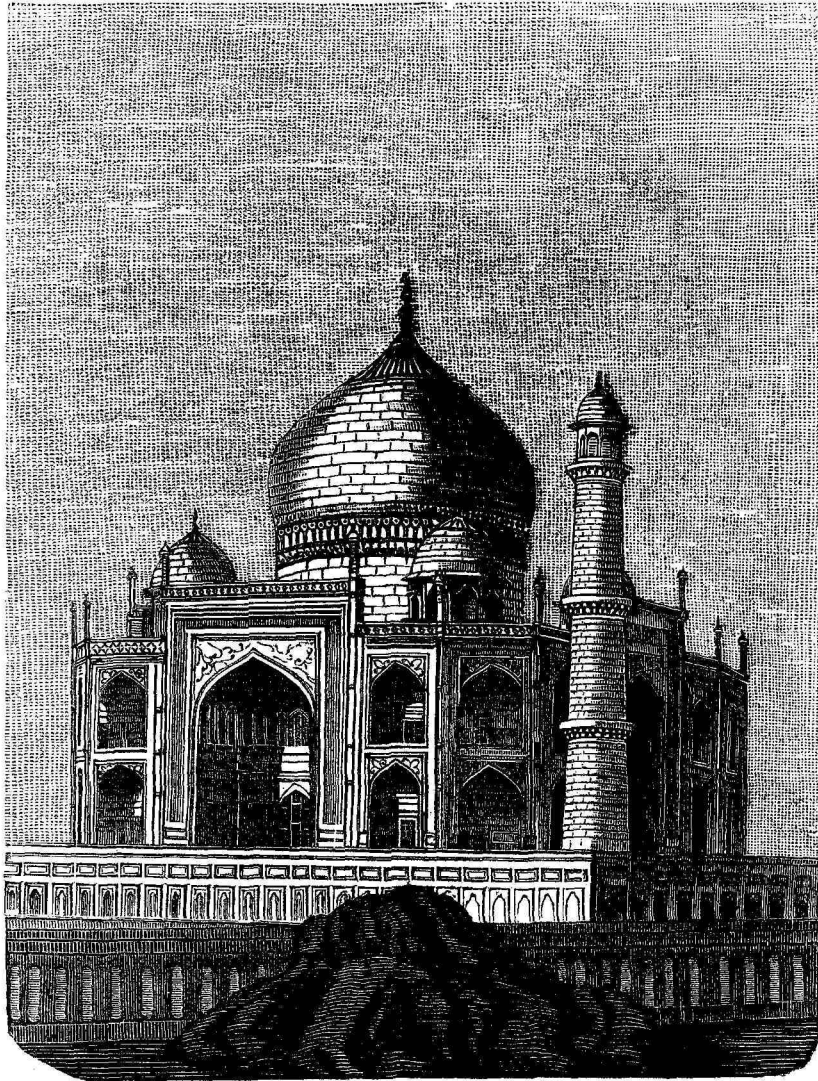
«Ἀφοῦ ἀπὸ τὰ ἀπλούστατα ἐξελίχθησαν ἢ ἀνεπτύ-
χθησαν τὰ συνθετώτερα καὶ ἀνώτερα, ἄρα καὶ ὁ ἄν-
θρωπος, τὸ συνθετώτατον καὶ ἀνώτατον ὄντων τῶν
ὄντων, πρέπει νὰ ἐξελίχθῃ ἀπὸ τὸ ἀμέσως κατώτερον
αὐτοῦ εἶδος—τὸν πίθηκον. Λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι εἶναι

καὶ λογικὰ ὄντα, ὁποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, νὰ μεταδί-
δῃ δηλ. πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν ἔχει· ἄρα
πρέπει νὰ ἐπροικίσθῃ μὲ τοιαύτην δύναμιν παρ' ἄλλου
ἐκτὸς ἑαυτῆς—Τοιοῦτον δὲ ὂν εἶναι ὁ Θεὸς, ὅστις ἐ-
δημιούργησε τὴν ὕλην ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ τὴν ἐπροί-

κισε με δυνάμεις ικανάς να παράγωσι δια τοῦ συνδυασμοῦ τῶν μορίων της ὑπὸ δεδομένης περιστάσεως καὶ ὁρους διάφορα ὄντα καὶ φαινόμενα· ἄρα ἡ θεωρία τῆς ἐξελέξεως οὔτε τὸν Θεόν, οὔτε τὸν ἄνθρωπον βλάπτει.

Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὴν διαστροφὴν τῆς θεωρίας ταύτης λέγομεν, ὅτι ὁ Δαρουῖνος εἰσήγαγε νέαν

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης ὀβρίου τοῦ Ἀστέρος ἐγράφησαν περισσότερα περὶ Δαρουῖνου καὶ ἐκεῖ παραπέμπονται οἱ φιλαναγνώσται.

Τὸ μνημεῖον Ταγ-Μαχάλ.

ἐποχὴν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, αἱ δὲ θεωρίαι τοῦ φαίνονται πρόωρισμέναι νὰ γείνουν πρόξεναι μεγάλων καλῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Δαρουῖνος μὲ ὅλην τὴν σοφίαν καὶ πειρὰν τοῦ ἥτο ἄνθρωπος ἀπλοῦς τὸ ἦθος καὶ τὴν ζωὴν καὶ ταπεινόφρων καὶ εὐγενὴς καὶ φιλόφρων τὴν συμπεριφορὰν, — προσόντα, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ ἀληθῶς μεγάλοι ἄνδρες ἔχουν.

Η ΑΓΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓ-ΜΑΧΑΛ.

Ἡ Ἀγρα εἶναι μία τῶν μεγάλων πόλεων τῆς βορείου Ἰνδίας, ἐκτίσθη δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν· οἱ Ἀγγλοὶ ἐξουσιάζουν ἤδη αὐτὴν ἐπὶ διακόσια ἔτη. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πόλις ἡ ὁποία ἐμπεριέχει κτίρια μεγαλοπρεπέστερα παρὰ τὴν Ἀγραν. Ἐν τῶν παλατιῶν της, τὸ ὁποῖον